

Arrest

nr. 296 710 van 8 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUGET
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 april 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HUGET, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 maart 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Verzoekster diende eveneens op 10 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 juli 2022 werd het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond beschouwd.

1.3. Zij diende vervolgens op 1 juni 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door de gemeente Ukkel op 25 juli 2022.

1.4. Op 20 februari 2023 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Verzoekster diende hiertegen een beroep in, dat aanhangig is bij de Raad onder het rolnummer 291.937.

1.5. Op 14 maart 2023 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13quinquies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer/mevrouw die verklaart te heten,

naam : P.

voornaam : J.

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/07/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 15/10/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde gehuwd te zijn met een legaal in België verblijvend persoon. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en dat de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van een nieuwe aanvraag gezinshereniging. We wijzen er immers op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk zou zijn om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit Albanië een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen en hierbij te voldoen aan alle wettelijke bepalingen. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne

communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben. Betrokkene verklaarde dat haar schoonouders in België, een zus in Griekenland en een zus in Italië verblijven. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 20/02/2023 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"4 .- MOYENS INVOQUÉS PAR LA PARTIE REQUÉRANTE

Moyen unique pris de la violation

- de l'article 8 et 13 de la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme,
- de l'articles 7 et 47 de la Charte des Droits fondamentaux de l'Union européenne,
- de l'article 6 du Traité sur l'Union européenne,
- de l'article 22 de la Constitution,
- de l'article 62, § 2 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers;
- des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;

- du principe général du droit de l'Union qu'est le respect des droits de la défense et notamment du droit d'être entendu ;
- des principes de bonne administration,
- de l'erreur manifeste d'appréciation ;

Droit au bénéfice d'un recours effectif

Le 20 février 2023, plus d'une année et demie après avoir été mise en possession de la demande, l'Office des Étrangers a pris une décision d'irrecevabilité de la demande d'autorisation de séjour à l'encontre de Mme P..

Le 14 mars 2023, une décision d'ordre de quitter le territoire a été prise à l'encontre de Mme P..

Le 29 mars 2023, une requête en annulation de la décision de refus de régularisation humanitaire (9bis) a été adressée au Conseil du Contentieux des Étrangers. L'affaire est actuellement pendante (REGUL 108.649).

La partie requérante est dans l'attente d'un arrêt à rendre par le Conseil du Contentieux des Étrangers concernant cette décision d'irrecevabilité d'une demande d'autorisation de séjour.

Le droit au recours effectif ne s'accommode pas d'une décision d'ordre de quitter le territoire prise postérieurement à une décision de refus de régularisation, mais avant l'échéance du délai de trente jours pour introduire un recours en annulation de cette décision et avant l'issue de la procédure initiée devant une juridiction administrative pour s'assurer de la légalité de la décision d'irrecevabilité de la demande d'autorisation de séjour.

Ce droit au recours effectif doit être lu en combinaison du droit au respect de la vie privée et familiale de la partie requérante qui est mariée en Belgique avec un réfugié reconnu.

Longueur des procédures de demande de visa au pays d'origine - Séparation temporaire

La décision d'ordre de quitter le territoire parle de séparation temporaire. Elle ne parle pas de la longueur de cette séparation temporaire. Ainsi, une séparation de trente ans est temporaire. La question est de savoir quelle sera la durée de cette séparation. L'on sait que l'administration reste en défaut de prendre une décision endéans un délai de quatre mois comme cela est exigé des administrations.

Attendu que la décision est inadéquatement motivée en ce que la partie requérante a apporté dans sa demande des preuves à l'appui de sa demande ; que la demande faisait état notamment d'un article de doctrine :

N. P. a objectivé la durée réelle actuelle d'une demande de visa regroupement familial. Il écrit ainsi :

« Les dossiers qui posent problèmes sont de fait essentiellement les visas de long séjour lié à un permis de travail (D) et surtout les visas de regroupement familial. Dans ce dernier cas, en 2005, il fallait attendre 14-15 semaines avant de réussir à traiter la moitié des demandes et près de 30 semaines pour arriver à 75 % »

La presse relaie cette longueur des procédures :

« [Page 7]

[...] Tout au contraire, un article de presse (« La Libre Belgique », 16 décembre 2016, p. 10) confirme la réalité des retards dans la prise de décision de visas.

« Francken irrite des poids lourds du CD&V.

Son refus d'accorder un visa à une famille d'Alep indigne notamment Herman Van Rompuy.

Jeudi, le député flamand écologiste Wouter De Vriendt n'a pas pu retenir son agacement. Il a ainsi conseillé à Théo Francken de s'attaquer au problème de la lenteur dans le traitement par l'Office des

Étrangers des demandes de visas humanitaires plutôt que de faire la guerre avec toutes les instances juridiques possibles afin d'obtenir gain de cause dans l'affaire du visa humanitaire. 'Le problème principal pour accorder un visa humanitaire aux personnes originaires d'Alep ne se trouve pas chez les juges, mais bien dans le fonctionnement défectueux de l'Office des Étrangers. Il en va de la responsabilité de Théo Francken', a affirmé M. De Vriendt. »

Le 1er avril 2022, un jugement a dénoncé cette longue durée d'attente au pays d'origine avant d'obtenir un visa :

« Visa humanitaire - Art. 9 L. 15/12/1980 - Obligation de prise de décision dans un délai raisonnable - Responsabilité civile de l'État belge - Art. 1382 et 1383 C. civ. - Paiement de dommages et intérêts

L'article 9 de la loi du 15 décembre 1980 ne prévoit aucun délai de traitement des demandes de visa humanitaire. L'État belge est, toutefois, tenu de respecter le principe général de droit du délai raisonnable. Le fait pour une autorité administrative d'avoir traité une demande en méconnaissance de ce principe peut être constitutif d'une faute au sens de l'article 1382 du Code civil, lorsqu'il est établi qu'en agissant de la sorte, elle n'a pas agi comme une autorité administrative normalement prudente et diligente placée dans les mêmes circonstances.

En l'espèce, l'État belge n'a toujours pas pris de nouvelles décisions malgré l'écoulement d'un délai de plus de cinq mois depuis le prononcé de l'arrêt d'annulation par le CE et ne donne aucune explication permettant de justifier un tel délai. Au vu des circonstances propres au cas d'espèce et de l'urgence de la situation qui en découle, l'État belge a manqué à son obligation de prendre une décision dans un délai raisonnable.

Il convient par conséquent de contraindre l'État belge à prendre une décision dans les meilleurs délais et au maximum dans les 45 jours à dater du prononcé du présent jugement et d'assortir cette condamnation d'une astreinte de 100 euros par jour.

Un tel retard dans le traitement de ces demandes est fautif et de nature à engager la responsabilité civile de l'État belge, les conditions prévues à l'article 1382 du Code civil sont remplies.

Note : l'État belge n'a pas formé appel de ce jugement. Les instructions de délivrance des visas ont été émises le 45e jour suivant le prononcé de la décision. » (Civ. Bruxelles [4e ch.], 1er avril 2022, RG 21/382/A, Newsletter ADDE, juin 2022, n° 186)

Ce jugement ne constitue en rien un élément nouveau pour l'Office des Étrangers puisqu'il était partie adverse à la cause dans cette affaire. Ce jugement n'est que la continuation des très nombreuses dénonciations des longs délais pris par la partie adverse pour prendre une décision d'octroi ou de refus de visa depuis le pays d'origine ;

La décision querellée est en conséquence inadéquatement motivée."

2.2. In het eerste middelonderdeel betoogt verzoekster dat op 20 februari 2023, meer dan anderhalf jaar na het indienen van haar aanvraag, een weigeringsbeslissing werd genomen met betrekking tot haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 14 maart 2023 werd het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten genomen, terwijl zij binnen de beroepstermijn op 29 maart 2023 een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen weigering van haar aanvraag om verblijfsmachtiging.

De Raad merkt op dat verzoekster geen rechtsregel weet aan te duiden waaruit blijkt dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou verhinderen dat de overheid ten aanzien van de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied zou uitvaardigen. Evenmin is het de verwerende partij verboden zulks te doen tijdens de beroepstermijn of tijdens het onderzoek van een beroep tegen een weigeringsbeslissing overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 39/79, § 1, van de vreemdelingenwet, dat verbiedt dat verwijderingsmaatregelen worden genomen tijdens de beroepstermijn en het onderzoek van beroepen tegen de daarin vernoemde beslissingen, vermeldt de beslissingen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet. Verder blijkt uit de feitelijke gegevens van de zaak dat verzoekster er in geslaagd is tijdig een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen de weigeringsbeslissing van 20 februari 2023 en dat verzoekster op dit ogenblik het grondgebied nog niet verlaten heeft. Er blijkt op heden dus niet dat verzoekster gehinderd werd in haar beroepsmogelijkheden tegen deze weigeringsbeslissing.

Daarnaast merkt de Raad op dat het bestreden bevel geen verband houdt met de weigeringsbeslissing van 20 februari 2023, maar werd genomen naar aanleiding van de weigering van het verzoek om internationale bescherming, in welk geval artikel 52/3 van de vreemdelingenwet voorschrijft dat de overheid een bevel om het grondgebied te verlaten dient te nemen.

Waar verzoekster aanvoert dat het indienen van een visumaanvraag in het land van herkomst zeer lang kan duren, zodat het motief dat er slechts sprake is van een tijdelijke scheiding van de gezinskern, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen antwoord vormt op een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, maar wel een bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Verzoekster, die zich bevindt in een situatie van eerste binnenkomst, diende te weten dat indien haar verzoek om internationale bescherming uitmondde in een weigering, zij het grondgebied zou dienen te verlaten en dat het opgebouwde gezinsleven in België een precair karakter had. Zij voert geen elementen aan die blijk geven van zodanige hinderpalen om het gezinsleven elders verder te zetten dat er sprake zou zijn van een positieve verplichting voor de Belgische overheid. Voorts motiveert het bestreden bevel niet enkel dat zij contact kan houden met de verklaarde echtgenoot via moderne communicatiemiddelen, maar ook via korte bezoeken. Verzoekster, als Albanese burger, is niet visumplichtig.

Verder merkt de Raad op dat verzoekster, door te citeren uit een rechtskundig artikel uit 2007, een persartikel uit 2016 en een vonnis van een Brusselse rechtbank uit 2022, nog niet aannemelijk maakt dat er bij de behandeling van visumaanvragen sprake zou zijn van dermate lange en systematische vertragingen, dat een verwijzing naar die procedure een kennelijk onredelijk motief zou vormen. Bovendien kan worden opgemerkt dat het geciteerde persartikel en vonnis beide betrekking hebben op humanitaire visumaanvragen, terwijl de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar de gezinsherenigingsprocedure.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT